

Eduard cítil, jak před ním roste brána Micklegate Bar. Jeho bratr předtím oznámil velitelům, že se k městu York přiblíží od jihu, protože tak velí tradice, a tam požádají starostu o dovolení vstoupit. Poté co jim zůstaly zavřeny brány Hullu, nemohou brát celou věc na lehkou váhu. Skutečnost ale byla složitější a pochmurnější. Micklegate Bar byla místem, kde shnily hlavy starého vévody z Yorku a jeho syna Edmunda, naražené na železných bodcích. Eduard snil celé měsíce o tom, že je nechá sundat, a hned první ráno po Towtonu, ještě potřísněný krví a blátem, se tu objevil a odčinil ponížení své rodiny.

Toho dne tam s ním stál i hrabě Warwick, jenž přišel sejmut hlavu vlastního otce. Po tom, co spolu tehdy prožili, bylo těžké uvěřit, že teď Eduard může stanout na bojišti proti témuž člověku; že se z něj stal skutečný nepřítel. Eduard si tu scénu vybavil tak jasně, jako by se ocitl o deset let zpátky: stačilo zavřít oči a nechat koně přijít blíž. Richard na něj ustaraně hleděl, ale vymykalo se to jeho chápání, protože v době, kdy Eduard porazil Lancastera a pomstil jejich otce a bratra, byl on sám pouhým dítětem.

Eduard zase otevřel oči. K městu York měla jeho rodina důvěrnější vztah než ke kterémukoli jinému místu v Anglii, a když se k němu teď blížil, v hlavě mu vířily vzpomínky na všechny minulé úspěchy i prohry. Přistihl se, že má navzdory chladnému dni zrychlený a horký dech.

Brána byla zavřená, což samo o sobě nikoho nepřekvapovalo. Hradby tu přece byly právě proto, aby místní muži, ženy a děti neskončili ušlapání kdejakou tlupou loupeživých vojáků táhnoucích kolem. Mohutné kamenné věže zajišťovaly rozkvět a růst městům, jež se kdysi třásla v hrůze z vikinských nájezdníků nebo soukromých

armád rozhádaných lordů. Yorské hradby dodávaly pocit sebedůvěry a pýchy všem, kdo z nich shlíželi na praporec s bílou růží, za nímž vlálo Eduardovo plamenné slunce.

Richard z Gloucesteru dal pěstí pravé ruky pokyn zastavit a jeho povel se šířil celým pochodovým útvarem. Oba bratři si vyměnili pohledy a sami popojeli dopředu. Skřípot a klapot koňských kopyt se odrážel od hradeb. Nad otvorem brány Micklegate Bar se tyčila široká věž s mnoha okny a ochozy, sama o sobě symbol moci Yorku, jeho obchodního významu i síly.

Synové Richarda z Yorku před branou zastavili, přitáhli otěže a čekali. Nad nimi se k ochozu toporným krokem přiblížil jakýsi člověk. Starosta Holbeck vypadal nervózně, byl celý zrůžovělý, leskl se potem a v rukou mačkal stoh listin, jako by ho mohly ochránit. Otevřel ústa, ale Eduard promluvil dřív.

„Nepřicházím jako král Anglie, ale coby vévoda z Yorku. Viděli jste mé praporce. Nedaleko odtud leží mé rodové statky. Žádám jen o to, abych směl v míru projít těmito hradbami, a snad i nakoupit jídlo pro své lidi a dopřát jim oddech. Kromě toho od vás nic nechci, třebaže toto město nese mé jméno a na bráně, na níž stojíte, pane, byly dlouho vystaveny hlavy mého otce a bratra!“

Starosta sebou při posledních slovech trhl a sevřel listiny ještě silněji. Ale nebyl to ani blázen, ani slaboch. Hleděl dolů na oba bratry a viděl jejich odhodlání. Za nimi se jako hladoví vlci houfovali jejich vojáci a chtivě si prohlíželi město, které brzy jistě vyjedí do posledního sousta a vypijí v něm všechno pivo. Holbeck pomyslel na své dcery a zavrtěl hlavou.

„Můj pane, znám vás jako čestného muže. Vím, že vaše slovo platí. Pokud se zaručíte za naši bezpečnost, dám otevřít brány. Vyberte... tucet mužů, kteří s vámi vstoupí do města a obstarají nezbytné zásoby. To je vše, co vám mohu dovolit, jinak bych se zpronevěřil přísaze dané Lancasterovi. Nemůžu učinit víc, vaše lordstvo, ač bych